

folkeafstemning i det forslag, der ligger. Sagen er, at efter denne debat med den her vedtagelse, har Folketinget sendt en opfordring til regeringen om at præcisere grænserne for, hvad ministre bør bruge embedsværket til, så embedsmænds troværdighed ikke lider overlast.

Regeringen bør da notere sig, at der er en lang række partier, der har givet udtryk for, at de finder, at grænserne blev overtrådt i forbindelse med folkeafstemningen om euroen, og at en stor del af kritikken i forhold til det rent faktuelle, også med den udvikling, der er sket efter den 28. september, og en stor del af debatten da er gået på, at de tal og ting, man har brugt i publikationer op til den 28. september, har været stærkt kritisable.

Det ville da være en mærkelig regering, der snakker om brobygning, og jeg ved ikke hvad på EU-området, som ikke tager det til sig og tager det med i den redegørelse, der måtte komme til Folketinget. Så det forventer vi selvfølgelig at regeringen gør.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Der er tre pinde. Pind tre siger, at opmærksomheden i denne forbindelse særligt skal rettes mod embedsværkets arbejde i forbindelse med valgkampe.

»Denne forbindelse« refererer jo til pind to; hvis det havde været pind ét, havde der stået »hin«; men det her er »denne forbindelse«.

Det, der er centralt dér, er så ordet valgkampe. Det går på både folketingsvalgkampe og også folkeafstemninger. Folkeafstemninger er også en valgkamp. Men det, der er centralt, er, at det anerkendes også i debatten, at der er forskel på de to situationer. Valgkampe kender man sådan set godt i forvejen, og derfor skal man også kigge på den anden situation. Det er selvfølgelig det, som et flertal i Folketinget gerne beder regeringen om at komme med et oplæg til at få præciseret. Så vender vi tilbage til snakken engang senere.

Det var for at få en præcisering af nogle af de centrale ting, men det er en erkendelse af, at der er forskel på de to situationer.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Hr. Arne Melchior som ordfører.

Arne Melchior (CD):

Hr. Frank Dahlgaard, dagens forespørger, sagde, at administrationen er uafhængig. Det forstod jeg han var tilfreds med.

Jeg mener, han har uret. Selvfølgelig er regeringens administration, dens apparat og dens medarbejdere ikke uafhængige. Der er slet ikke nogen, der er uafhængige. Men altså, hvis den skulle være uafhængig, så må han jo mene politisk uafhængig. Skulle embedsmænd være uafhængige af deres arbejdsgivere? Deres arbejdsgivere det er ministrene. De er ikke bare politiske chefer, de er også administrative chefer i deres ministerium, og regeringschefen er chef over alle cheferne.

Selvfulgelig har regeringen, den til enhver tid siddende regering, ret til at instruere embedsværket til næsten hvad som helst, som ikke er ulovligt eller ikke sandfærdigt, som det er blevet udtrykt i sammenhængen.

Arbejdskraften fra embedsmændene m/k stilles til rådighed fuldt ud, også hvad deres kreativitet angår. Selvfølgelig skal en minister kunne komme med en idé, et forslag, en mere eller mindre løs tanke og sige: Udarbejd det for mig, udarbejd et foredrag, udarbejd en skitse til en artikel, udarbejd en besvarelse til Folketinget.

De er forpligtede med liv og sjæl og hele deres kraft til at tjene den til enhver tid siddende minister. Alt andet er en misforståelse. Dette, at det er statskassen, der betaler embedsmændene, betyder ikke, at det er statens embedsmænd. Det er ministrenes embedsmænd. Det er helt og klart givet, og jeg vil advare enhver, der drømmer om nogen sinde at blive minister i dette land, imod at gå for vidt i kampen her og lave begrænsninger, som man selv med garanti kommer til at overtræde bagefter.

Ja, jeg har egentlig ikke meget mere at tilføje. Jeg synes, hele debatten er om ikke en stor storm, så en meget lang storm i et meget lille glas vand.

Så kom fru Lene Espersen med eksempler på brochurer, som den nuværende regering har udgivet. Jeg vil bede fru Lene Espersen læse de brochurer, skrifter osv., som er udarbejdet af embedsmænd på ministerens vegne, og som er udgivet, og de vil alle sammen være fyldt op med glæde ved og pral over resultater, som den på det tidspunkt siddende regering har opnået, og direkte eller indirekte vise kritik af andre veje, som er foreslået af andre partier.

Det er helt uundgåeligt. Derfor tror jeg ikke, at det, nogle – mange tilsyneladende – her i sa-